

Epist. 28. & evidenter ſuppoſuit Innocentius III. in Cap. 16. De Regularibus; Annalem probationem aſſerens, eſſe Patrum inſtitutum, Novitii pariter & Monachii gratia inductum; cui tamen utriuſque conſenſu renuntia- ri poſſe aſſerit, ideoque profeſſionem ante expletum pro- bationis annum factam validam eſſe: Quia, ait, multa fieri prohibentur, qua ſi facta fuerint, obveniunt roboris firmita- tem. Poſt hæc ſubjungit: Prohibendum eſt autem Abbati- bus, ne paſſim ante tempus probationis quolibet ad pro- feſſionem admittant.

XV. Quia tamen in poteſtate Abbatum manebat tempus probationis abbreviare, eam abbreviationem vel impor- tumis precibus victi, aut aliquo humano reſpectu impulſi ſæpius annuebant; atque inde turſus fiebat, non ſat probatos ad profeſſionem admitti; ut propterea iteratis Decretis ad hunc abuſum coëctendum opus fuerit.

Sed cum hi Canones ſpectare viderentur ad ſolum S. Benedicte Ordinem (inquit Chriſtianus Lupus Tom. 3. Schol. pag. 627.) novelli tunc Fratres Prædicatores & Minores pergebant ſine probationis anno ad profeſſio- nem admittere. Admtebant etiam inhabiles perſonas, atque ita ſuos Eccleſiæ utiliſſimos Ordines gravabant ac vitabant.

XVI. Plura quidem tam ab Innocentio IV. quam Bonifacio VIII. contra hanc præcipitem Fratrum Mendi- canium ad profeſſionem admiſſionem edita fuere De- creta, quæ in ſexto Decretalium ſub titulo de Regularibus referuntur; ſed eorum vel non obſervantiam, vel inefficaciam advertentes Patres Tridentini decreverunt Seſſ. 25. cap. 15. De Regularibus. Ne in quacumque Religione tam viro quam mulierum, qui minore tempore, quam per annum poſt ſuſceptum habitum in probatione ſteterit, ad profeſſionem admittatur. Profeſſio autem antea facta ſit nulla, nullamque inducat obligationem ad alicujus regulæ, vel religionis, vel ordinis obſervationem, aut ad alios quof- cumque effectus.

XVII. Sequitur eſt ergo Synodus Benedictinam regu- lam annuam probationem præſcribentem. Quam Regu- lam S. Benedicte, uti rectè notat Lupus loco citato, eſſe omnium regularum Dominam ſemper cenſus Apoſtoli- ca Sedes.

XVIII. Omnimodam tamen illam profeſſionis nul- litatem, ad robur & firmitatem ſui Decreti ſuperaddidit Benedictinæ Regule Synodus: quo etiam ſublata eſt de- ditionem Cap. 2. & 3. De Regularibus, in VI. ex reſolutione S. Congregationis annotavit Fagnanus ad Cap. PERLATUM de his qua vi metusve cauſa nu. 29. & 30. quatenus ibi de- clarabatur, quod profeſſio facta durante anno probationis non obligaret quidem ad individuam religionem quam eſ- ſet proſecutus, ſed tamen profeſſum aſtringeret ad aliquam religionem in genere: ita ut profeſſo integram non eſſet ad ſæculum reverti. At juxta Decretum Tridentinum, profeſſio ante expletum annum novitiatus emiſſa eſt nulla nullitate abſoluta; ut ipſi profeſſo liberum ſit non obſtante illa pro- feſſione ad ſæculum redire.

XIX. Neque ipſius Novitii renuntiationo validam reddere poteſt profeſſionem: quia annus ille probationis, ut rectè notat Zypæus in Jure novo tit. De Regularibus, non in illius privati favore, ſed publica politiæ cauſa inductus eſt: quæ etiam ex indiſcreta & præcipiti ad profeſſionem admiſſione non exigua incommoda ſæpius experitur.

XX. Annum Novitiatus debere eſſe integram; ut etiam defectus unius horæ profeſſionem redderet nullam, latè docet Fagnanus ad Cap. AD NOSTRAM De Regu- laribus.

XXI. Annum probationis ex mente Synodi Triden- tinæ, debere eſſe continuum ſeu nullatenus interruptum poſt alios reſolvit Zypæus Conſult. 18. De Regularibus. In tantum ut ſi Novitius vel die uno religionem deſeruerit: reverſus teneatur ruruſus integram annum probationis, ſub pœna nullitatis profeſſionis, abſolvere. Et duarum,

horarum interruptionem reddere novitiatum nullam, re- ſolvit S. Congreg. apud Fagn. ad Cap. AD NOSTRAM De Regularibus num. 27.

XXII. Contrarium tamen innuunt Conſtitutiones PP. Eremitarum S. Auguſtini p. 2. cap. 3. ubi ſtatuitur: Si aliquis Novitius intra aſſignatum ſibi tempus proba- tionis, aſpexerit retro, ſi poſtmodum tranſactâ die eadem ſuæ egreſſionis redire voluerit, non recipiatur, niſi ea conditione & modo, ut iterum per annum & diem de- beat in probatione manere, niſi ejus vita & converſatio talis fuerit, quod videatur diſcretioni Prioris Provin- cialis miſericorditer eſſe diſpenſandum. Hæc diſpen- ſandi facultas data Provinciali videtur indicare, non credidiſſe Statuti illius conditores, ex mente Synodi Tri- dentinæ annum probationis debere ita eſſe continuum, ut vel modicâ illius interruptio novitiatum inchoatum omni- no reddat invalidum. Suppoſitâ enim illa nullitate per Con- ciliium inductâ, non poſſet Provincialis ſuper novo novitia- tu diſpenſare.

At videntur Patres illi ſuppoſuiſſe, modici temporis in- terruptionem pro interruptione non eſſe conſiderandam, nec impedire, quo minus id obtineatur, ob quod requiratur annus novitiatus continuus ſive non interruptus; nimirum, ut Novitius vitæ Monachicæ aſtutitates omnes experiat, quæ uno anni tempore majores eſſe poſſent, quam alio; & difficilius eſt, vitæ alicujus moleſtias per annum continuum, quam per interrupta intervalla ſuſtinere; quæ ratio tunc dumtaxat obtinere videtur, dum notabilis eſſet interruptio. Unde in prædicto ſtatuto additur: Non tamen citra eo, qui ultra menſem extra Ordinem permanſerit, ullo modo diſpenſare debet.

Nihilominus, ſi Fagnano credimus, Procuratori ge- nerali Ordinis Minorum querenti, an Novitius, qui à monaſterio ut aliam Religionem ingrederetur, abierat, ac duas tantum horas in alio Conventu moram traxerat, moxque facti pœnitens reverſus fue- rat, teneretur incipere novum annum probationis: Reſponſum eſt, teneri ab eo die quo rediit. Ad Cap. INSINUANTE Qui Clerici vel Vocentes &c. numer. 26.

Incertum ergo aliquouſque apparet, quæ interruptio novitiatum vitiet, ipſumque Novitium ad novum novitia- tum peragendum obſtingat ſub pœna nullitatis Profeſſio- nis ſecuturæ; uti etiam apparet ex auctoribus in utramque partem adductis per Barboſam in Jure Eccleſiaſtico Lib. 1. cap. 42. num. 124.

XXIII. Illud certius eſſe videtur, quod ſi aliquam par- tem novitiatus Novitius in Monaſterio peregerit, atque durante novitiatu de mandato Superioris exiverit, ac ſibi illius obedientia & ex rationabili cauſa reſiduo anni tempore extra Monaſterium manſerit, ſi expleto anno profeſſionem ſine alio novitiatu emiſerit, profeſſionem valere, quemad- modum reſolvit S. Congregationem teſtatur Fagnanus loco citato nu. 38. eamque reſolutionem multis argumen- tis adſtruens; unâ tamen monens nu. 41. id hodie non pro- cedere in eo, qui extra Monaſterium habitum Regularem aſſumpſiſſet; nec unquam per anni circulum Monaſterium eſſet ingreſſus.

XXIV. Cùm verò Synodus Tridentina annum pro- bationis requirat, ut & Novitius plene ſit inſtructus de his quæ profeſſio ſecum trahit, & Monaſterium de capaci- tate & ſpiritu ipſius Novitii, nequaquam Synodus reproba- re intendit Statuta aut conſuetudines Religionum, quæ pro- lixius probationis tempus requirunt; ſed illa integra ac in- violata perimitit: ita tamen, ut ſi anno probationis expleto, at nondum evoluto ulteriori tempore per Statuta aut con- ſuetudinem requiſito, ad Profeſſionem admittatur Novi- tius, profeſſio propterea non ſit invalida: eò quod Statuta tempus illud requirere non ſoleant ſub pœna nullitatis: & ita quoad Novitios in Societate Jeſu expreſſè docet Barboſa loco citato nu. 133.

XXV. Si autem integro anno novitiatus abſoluto ante emiſſam profeſſionem Monaſterium deſeruerit, reverſus poterit ſine novo novitiatus anno ad profeſſionem admitti: quia verum eſt, annum integram ac continuum in probatio- ne fuiſſe: & ita reſpondit S. Congregatio apud Fagnanum ad Cap. PRÆBYTERUM De Pœnit. & remiſſ. nu. 16. niſi Religionis aut perſonæ conditio ſit immutata; idque Superiores Religionis diligenter animadvertere debere.

CAPUT III.

De Libertate Novitii deſerendi Religionem ante Profeſſionem; & ad eam ſpectantibus.

- 1 Ante emiſſam Profeſſionem manet Novitio integra libertas redeundi ad ſæculum.
- 2 Novitii olim probabantur in veſte laicali.
- 3 Hæc diſciplina ſæculo 12. adhuc erat in Ord. Cisterci.
- 4 Hinc originem ſumpſiſſe videtur tacita profeſſio.
- 5 Quomodo hæc diſciplina mutata?
- 6 Quare diſtinctus habitus Novitiorum ab habitu Profeſſorum?
- 7 Non mutabatur habitus Novitii, ut major maneret libertas egreſſionis.
- 8 Eundem in ſinem capilli puellarum ante profeſſionem non abſcundantur.
- 9 Pueri à parentibus oblati hæc oblatione hodie non aſtringuntur; ſecus olim.
- 10 Jure communi & ex moderna diſciplina nemo ex oblatione parentum Religioni aſtringitur.
- 11 Equum eſt, ut meditates ingreſſum Religionis conſulant parentes; profeſſio tamen factâ in vitis paren- tibus eſt valida.
- 12 Interdum auctoritate Regia filii familias jubentur extra Monasteria collocari, ut parentibus deſer ad ipſos liber accessus.
- 13 Neque id à Jure diſſonum eſt.
- 14 Nulla renuntiationo aut obligatio à Novitio fieri poteſt, niſi ſub certis conditionibus, ut major maneat Novitio libertas.
- 15 Etiam procedit in eo qui meditatur ingreſſum.
- 16 Decretum Concilii Tridentini loquitur de omni renuntiatione, modo appareat factam eſſe animo ingre- diendi Religionem.
- 17 Renuntiationo facta à Novitio poſt 10. menſes proba- tionis valet; licet profeſſio ultra annum protrahatur.
- 18 Decretum Synodi Tridentina vetans donari ex bonis Novitii ipſi Monasterio.
- 19 Synodus loquitur de gratuita & ultronea donatione.
- 20 Synodus non dicit aliquid poſſe exigi pro expenſis No- vitiatuſ.
- 21 Nullatenus probat praxim Monasteriorum etiam op- ulentorum exigendi expenſas Novitiatus.
- 22 Hæc praxis à multis improbat.
- 23 Eſt contra mentem Fundatorum.
- 24 Decretum habet locum in bonis parentum.
- 25 Etiam in Novitio qui eſt ſui juris.
- 26 Etiam facta donatio ſub cautione de reſtituendo.

Urante Novitiatu, vel etiam eo finito, nec- dum tamen emiſſâ Profeſſione, integra manet Novitio libertas Monasterium de- ſerendi, & ad ſæculum redeundi Cap. 23. De Regularibus Et in Cap. 2. eodem in VI. Fratribus Minoribus & Prædicatoribus in virtute obe- dientia & ſub pœna excommunicationis diſtinctus inhi- betur, ne aliquem intra annum probationis conſtitutum ante emiſſam Profeſſionem tacitam vel expreſſam impedire præ- ſumant, ne ad ſæculum rediret.

II. Olim Novitii probabantur in veſte laicali; neque ante emiſſam profeſſionem veſtem mutabant; uti colligitur ex Regula Benedictina c. 58. ubi præcipitur, ut poſt Novitiatum expletum & emiſſam profeſſionem, ſuſcipiendus Frater in Oratorio exuatur rebus propriis, quibus veſtitus eſt, & induatur rebus Monasterii.

Conformiter ad hanc ejus temporis diſciplinam ſcribit S. Gregorius apud Gratianum Diſſ. 3. Can. LEGEM: milites ad Religionem divertentes, juxta normam Regularem, debere in ſuo habitu per triennium probari, & tunc Mo- nachicum habitum Deo auctore ſuſcipere.

Et in Conventibus Regum Francorum de ſuſcipiendâ ad Religionem præcipitur, Ipſe verò nec tondetur, nec priſtina veſtimenta immittit priuſquam obedientiam promittat.

III. Hanc diſciplinam tempore S. Bernardi apud Cister- cienſes in uſu fuiſſe ſat aperte innuit S. Bernardus Epist. 1. ad Robertum, eundem oblectans ut meminerit, quod demum anno Novitiatus tranſacto, poſt annum ſpontè profeſſus, tunc priuſ ſeculari veſte relicta habitum Monachicum ſuſceperit.

IV. Hinc forſan ſucceſſu temporis originem ſumpſit ta- cita profeſſio per habitum Monachicum ſuſceptionem, cujus fre- quens in Decretalibus Gregorii IX. merito occurrat. Cùm enim ante profeſſionem habitus Monachicus ſuſcipi non ſo- leret, qui eum ſuſcipiebat, profeſſio cenſebatur.

V. Cùm verò, uti ſuprà notavimus, circa ſæculum 12. & 13. in pluribus Religionibus annus Novitiatus negligenter, etiam mox à receptione habitum Monachicum inducere cœperant. Hoc autem ritu ſicuti oducto, quod ſcilicet habitus Monachicus mox à receptione ad Religionem traderetur, quia Novitiatus tunc prætermitteretur, cum poſtea Pontifices & Concilia Novitiatum tranſerunt, nec ante illum exple- tum profeſſionem emitti voluerunt, remanſit conſuetudo tradendi habitum Monachicum in ipſa receptione; atque ita in- troducenda diſciplina ipſum Novitiatum in habitu Monachico peragendi, quæ hodie apud omnes Regulares ſervatur; neque Novitiatus ante habitum ſuſceptum inchoatus reputatur.

VI. Porro quia eo tempore adhuc vigeabat tacita profeſ- ſio per ſuſceptionem habitus Profeſſorum; ne ex ſuſceptio- ne veſtis Monachicæ in ipſo Novitiatu dubium oriretur, num profeſſionem emiſſet, decrevit Gregorius IX. Cap. penult. De Regularibus; Quod cùm in locis Religioſis Novi- tiorum habitus non diſtinguatur ab habitu Profeſſorum, profeſſionis tempore benedicantur veſtes, quæ Profeſſio- nibus conceduntur, ut Novitiorum habitus à Profeſſorum habitu diſcernatur.

VII. Quidquid ſit de origine mutata: hujus diſciplinæ, cauſam Statuti ſui (id eſt, ut Novitiatus in veſte laicali fieret) eam S. Benedictum habuiſſe, crediderim (ait Haefſtenius Diſſ. Monach. lib. 5. tract. 2. diſſ. 2.) ut libertati Novitio- rum conſulere tur: eòque minori cum infamia Monasterio egre- di poſſent, quod nunquam Monachicum habitum detulſerint.

VIII. Eodem ſpiritu Synodus P. II. Mechlinienſis tit. 24. cap. 7. libertati profeſſionis Virginum Deo dicandatum con- ſulens, renovanſque omnia ſtatuta ac conſuetudines huic li- bertati contraria, inter alia prohibet, Ne quarumcumque virginum CAPILLI ante profeſſionem reſecentur.

IX. Ob eandem libertatem, tandem poſterioribus ſæculis data eſt facultas integra illis, qui ante pubertatem, id eſt, maſ- culi ante 14. & puellæ ante 12. ætatis annum à parentibus Re- ligioni erant oblati, dum ad pubertatem venerint, relicta Re- ligione ad ſæculum redeundi; contra veterem diſciplinam, quæ pueros à parentibus ante pubertatis annos oblatos ipſi Religioni ita obſtringebat, ac ſi ipſi per ſe profeſſionem emi- ſiſſent; juxta illud Concilii Tolet. IV. Can. 48. apud Gratianum Canſ. 20. q. 1. Can. 3. Monachum aut paterna devotio, aut propria profeſſio facit. Quidquid horum fuerit, alligatum tenebit. Plures in hujus diſciplinæ probationem Canonem cit, Gratian. ac tandem concludit: Ex his auctoritatibus col- ligitur, quod paterna profeſſio pueros teneat obligatos; nec li- cebit eis à propoſito diſcedere, quod paterna devotio in puerilibus antea ſuſceperunt. De hac pueroꝝum oblatione ejuſdem ritus & effectu latè tract. Haefſten. Diſſ. Monach. l. 5. tr. 5.

X. At juxta reſponſum Cæleſtini III. datum anno 1191. & relatum in Cap. 14. De Regularibus, mutata ve- teri diſciplinâ, puer in minore ætate à parentibus obla- tus, poſtquam ad annos pubertatis ſive diſcretionis per- venit, ſi Monachalem habitum retinere noluerit, non eſt ullatenus compellendus: quia tunc liberum ſibi eſt

„eum dimittere, & bona paterna, quæ ipsi ex successione
„proveniunt, postulare.

Cui responso moderna Monastica disciplina est con-
formis; maxime cum nec ante 16. ætatis annum ullam fi-
ve virorum, sive mulierum professionem admittat; uti infra
dicetur.

XI. Quamvis iustum sit, ac obedientiæ & reverentiæ
parentibus debitæ planè consonum, ut liberi inconsultis
ac reluctantibus parentibus statum facile non assument,
nequaquam tamen ipsa professionis validitas à parentum
dependet consensu; licitumque subinde esse potest, in-
vitis ac reclamantibus parentibus Monasterium ingredi,
& professionem emittere. Unde est illud apud Gratianum
Cauf. 20. quest. 2. Can. 2. „Si verò in fortiori ætate
„(id est ultra annos pubertatis) adolescentula vel ado-
„lescens servire Deo elegerit, non est potestas parentibus
„prohibendi.

XII. Si tamen ex circumstantiis & conjecturis sit non
infundata suspicio, quòd per fraudes aut minas, vel alia non-
nulla humana motiva ad Religionem, in suis parentibus ju-
venes aut puellæ fuerint invitati & allecti, nonnunquam of-
ficio iudicis, petentibus parentibus aut etiam tutoribus, Su-
periores compelluntur illos parentibus vel curatoribus red-
dere; aut saltem eos in loco aliquo à Monasterio separato
collocare, ut ibidem à parentibus examinentur, atque eorum
voluntas, num libera sit & recta ac firma, discutatur; quem-
admodum frequenter auctoritate Senatus Regii factum fuisse
refertur *Tomo 2. Liberi. Eccles. Gall. cap. 33.* & nuper à
Concilio Sanctiori Bruxellis ordinatum fuit in causâ Josephi
Vande Walle Novitii apud PP. Societatis.

XIII. Neque id diffluum est à iure communi, quo sta-
uitur, pueros ante annos pubertatis non posse invitari paren-
tibus aut tutoribus Religionem ingredi; & si contra fece-
rint, posse repelli, & Religiosos officio iudicis compelli ad
reddendum *Cap. 8. §. 11. De Regularibus.*

XIV. Ad eandem libertatem Monasterium deferendi,
Novitio, conferendam, Synodus Tridentina *Sess. 25. cap. 16.*
De Regularibus decrevit: „Nulla renuntiatio, aut obligatio
„ante professionem facta, etiam cum juramento, vel in fa-
„vorem cuiuscumque causæ piæ, valeat, nisi cum licentia
„Episcopi, sive eius Vicarii, fiat intra duos menses proximos
„ante professionem; hæc non aliàs intelligatur effectum suum
„fortiri, nisi secus à professione; aliter verò facta, etiam si
„cum huius favoris expressâ renuntiatione, etiam juratâ,
„sit irrita, & nullus effectus.

Renuntiatio, de qua in Decreto, non tantum comple-
ctitur renuntiationem rerum aut iurium temporalium, sed
etiam renuntiationem Beneficij quod ante ingressum ipse
Novitius possidebat: adeo ut Beneficium illud nequeat va-
lide conferri, nisi renuntiatio juxta formam huius Decreti
facta sit.

Verba enim imprimis generalia sunt, omnem renun-
tiationem complectentia. Ipse quoque scopus Concilii,
ne scilicet per similem renuntiationem adimatur libertas
Novitii Religionem deferendi, in hac renuntiatione mili-
tat; quandoquidem dubium non sit, quin per eiusmodi
renuntiationem, Novitius mediis vivendi delitutus, co-
geretur quodammodo invitatus in Religionem perseverare;
quapropter & S. Congregationem sapienter illa resolvit
refert Fagnanus ad *Cap. STATUIMUS De Regularibus*
numer. 19. ac per consequens derogatum esse *Cap. 4. De*
Regularibus in VI. in quantum ibidem Episcopo permitti
videtur, conferre Beneficium ejus, qui Religionem ingredi-
tur, intra annum probationis, si ad id ipsius Novitii acce-
serit consensus.

XV. Insuper Decretum Concilii Tridentini procedere,
quando renuntiatio fit quidem ante ingressum Religionis,
sed tamen *intuitu ingressionis* in Monasterium, declaravit
S. Congregatio referente Azorio *parte 2. lib. 2. cap. 20. §. 6.*
quia aliàs fraus fieret Decreto.

XVI. Insuper Decretum intelligi de quacumque renun-

tiatione aut alienatione factâ ante ingressum; modò appa-
reat, eam intuitu & animo ingrediendi factam, sustinet post
Navarrum & alios Zypæus in *Jure Novo Tit. De Regularibus*
num. 29. creditque Declarationem Cardinalium, quâ
contrarium declaratum dicitur, esse accipiendam de calu-
quo renuntiatio facta est in sæculo, absque intuitu aut inten-
tione ingrediendi; „alioquin; ait, non id satis cum intentione
„Concilii & indistinctis verbis conveniet; adeoque an De-
„claratio authentica esset, dubitandum esset.

XVII. Porro renuntiationem sive obligationem factam
à Novitio, qui decem mensibus in novitiatu fuisse, futuram
validam, si cum consensu Episcopi ejusve Vicarii facta sit,
tametsi Superior ex justa causa professionem ultra annum
distulerit, notat ibidem Zypæus: eò quòd facta sit infra duos
menses proximos tempore, quo professio legitime emitti po-
tuit, atque ita resoluta S. Congregationem.

XVIII. Ad hæc pro allèrenda libertate Novitii dese-
rendi religionem decrevit Synodus Tridentina *Sess. 25. cap.*
16. De Regularibus. „Sed neque ante professionem, ex-
„cepto victu & vestitu Novitii vel Novitiæ illius temporis,
„quo in probatione est, quocumque pretextu, à parenti-
„bus, vel propinquis, aut curatoribus ejus monasterio ali-
„quid ex bonis ejusdem tribuatur: ne hac occasione disce-
„dere nequeat, quod totam vel majorem partem substantiæ
„sue Monasterium possideat: nec facile, si discesserit, id re-
„cuperare possit.

XIX. Hoc Decreto imprimis decernitur, nihil à paren-
tibus vel propinquis aut curatoribus ex bonis novitii Mona-
sterio ante emissam professionem quocumque pretextu
tribui posse, etiam liberaliter seu *ultroneè*, citra illum pactum
aut conventionem cum Monasterio; excepto victu &
vestitu illius temporis, quo in probatione est.

XX. Nullatenus ergo ex hoc Decreto elici potest,
mentem Concilii fuisse, Monasterium posse exigere atque
pacisci cum ingrediente ejusve parentibus super expensis
& vestitu Novitii; nam dumtaxat declarat Synodus, quod
Parentes nihil queant tribuere Monasterio ex bonis Novitii
excepto victu & vestitu Novitii vel Novitiæ illius temporis,
quo in probatione est; quod Suarezius aliique recentio-
res quoque annotarunt. Verum est, (ait Suarezius *Lib. 4.*
De Simonia cap. 17. num. 19.) „Concilium Tridenti-
„num non loqui de pacto, nec de modo recipiendi, id est, an
„possit Monasterium ita sustentationem petere, ut sine illa
„nolit Novitium recipere.

XXI. Hinc ulterius inferitur, nec in speciem, Tridenti-
num hoc loco favere hodiernæ multorum Monasteriorum,
etiam admodum opulentorum praxi exigendi ab ingredien-
tibus eorumve parentibus ea, quæ pro victu & vestitu No-
vitii aut Novitiæ illius temporis, quo in probatione est, ne-
cessaria creduntur.

XXII. Unde prædicta praxis à non paucis, etiam post
Concilium Tridentinum reprobata fuit. Et quidem Di-
rectorium Ecclesiasticæ disciplinæ, Colonienſis præsertim
Ecclesiæ accommodatum, sub initium huius sæculi evulga-
tum auctoritate Episcopi Tricaricensis Sedis Apostolicæ
per Germaniam inferiorem & Belgarum Provincias Nun-
tii, & à Facultate Theologica Lovaniensî probatum, & relato
hoc Concilii Tridentini Decreto, ait: „Quin nec pro ipso
„victu aut vestitu Novitii aliquid ex pacto detur. Cum
„enim Novitiatus res sit spiritualis cui annexum est jus ad
„victum & vestitum, à Simonia abesse non potest, de his pa-
„cisci, vel pro jure Novitiatus acquirendo ad victum & ve-
„stitum contribuere. Si quis autem jure novitiatus acquisito
„sumptus liberaliter refundere velit, licet id facere possit,
„modo nullum intercedat pactum, conventio, spes, aut mu-
„tuus intellectus.

Sententiam hanc ex professio propugnat, & pluribus ad-
struere conatur Petrus à S. Audomaro, aliàs Wallon-Capelle
Prior Monasterii Montis D. Guinoci; cuius verba retuli in
dissertatione de peculiaritate & Simonia circa ingressum
Religionis *part. 2. cap. 5. §. 3.*

XXIII. Quid.

XXIII. Quidquid sit de Simonia, illud indubitatum est,
improbandum esse, Monasteria aliunde fundata, ab ingredi-
entibus Religionem exigere expensas pro victu & vestitu,
etiam frequenter non sine magno ac notabili Parentum in-
commo, ac fidelium scandalo; quia, uti bene advertit Zy-
pæus in *Jure novo tit. De Regularibus n. 26.* Monasteriorum
fundationes tam pro Novitiis, quam pro professis in-
stituta sunt.

Omnium quippe Fundatorum mens fuit, quam in testa-
mento suo expressit Fundator Cluniacensis Monasterii his
verbis: „Ut illis essent Monasteria ad perpetuum refugium,
„qui pauperes de sæculo egressi, nihil secum præter bonam
„voluntatem attulerunt, ut nostrum, ait *supplementum sit*
„abundantia illorum.

Latus de hac Fundatorum intentione consule S. Augusti-
num *conc. 3. in Psal. 103.* Vide citatam Dissertationem
parte 2. cap. 5. §. 4.

XXIV. Ut rursus ad Decretum Concilii, à quo non nihil
defleximus, redeamus, notandum, quod Decretum quidem
tantum loquitur verbis expressis de bonis Novitii aut No-
vitiæ; sed quia bona parentum quodammodo sunt bona li-
berorum, & Novitii libertas ad redeundum ad sæculum non
parum læderetur, si bona parentum alienata sciret, nec facile
recuperari posse, merito S. Congregatio resoluit apud Fa-
gnanum *l. c. n. 55.* Decretum Concilii habere locum eti-
am si aliquid tribuatur non ex puellæ propriis bonis, sed pa-
rentum vel consanguineorum.

XXV. „Et rursus oborto dubio pergit Fagnanus, an si
„Novitius sit sui juris & non habeat parentes, possit in reli-
„gionem ingressu, præter victum aliquid donare Religioni
„amore Dei, censuit non posse, ex verbis expressis *d. c. 16.*”

XXVI. Denique teste Fagnano resoluti eadem Congre-
gatio, Decretum obtinere, etiam si aliquid ex bonis Novitii
aut Novitiæ à Monasterio recipiatur sub nomine depositi,
seu sub cautione de restituendo professione non secuta.

CAPUT IV.

Quomodo Novitii de bonis suis disponere pos-
sint, & debeant.

- 1 Novitii liberè possunt de bonis suis per testamentum
disponere.
- 2 In hac dispositione Novitius merito attendit ad verba
Christi: Vade & vende omnia & da pauperibus.
- 3 Id inculcant Regula Monastica.
- 4 Regula Patrum nequaquam interdicit Novitiis ali-
quid ex suis bonis Monasterio donare.
- 5 Quaratione datum Monasterio censetur datum
pauperibus.
- 6 Cavendum Religiosis ne quem intuitu rerum tempo-
ralium ad Religionem admittant.
- 7 In receptione rerum temporalium Novitii cautè pro-
cedendum, ne scandalum detur.
- 8 Malebat S. Theresia ut pauperes, quam divites se of-
ferrent: & quare?
- 9 Quid in dispositione rerum temporalium Novitiorum
observari voluerit S. Franciscus?
- 10 Aliqui nihil à Novitiis recipi voluerunt.
- 11 Cavere debent Religiosi ne à Novitiis dispositionem in
favorem Monasterii extorqueant.
- 12 Odiosa ac suspecta sunt donationes facta à Novitiis ip-
sis Monasterio.
- 13 Quid in Gallia circa illas obineat?
- 14 Quid in Belgio?

Novitium ante emissam professionem liberè
posse per testamentum de bonis suis dis-
ponere jam pridem expressit Justinianus
in *Novella 5. cap. 4.* neque id per Con-
cilium Tridentinum *Sess. 25. cap. 16.*

De Regularibus mutatum esse, omnes consentiunt, & quo-
tidiana praxi notorium est.

II. Porro in hac temporalium dispositione, oportet, ut
Novitius specialiter meminerit hujus sententiæ Evangelicæ:
*Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quæ habes, & da
pauperibus.* Hæc enim tamquam spectata dicta ad il-
los, qui vitam Monasticam amplecti volunt, Novitiis pro-
poni Monachorum Patres desiderarunt; ut nimirum ex illis
normam disponendi de rebus suis temporalibus assumerent.

III. „Si dives est, ait Regula Patrum, habens multas di-
„vicias & converti voluerit, debet primò Dei voluntatem
„implere, & consequi præceptum illius, præcipue quod A-
„dolecenti diviti dicitur: Vende omnia tua, & da pauperi-
„bus, & tolle crucem tuam & sequere me.”

Et S. Fructuosus in *regul. cap. 4.* „Qui ingredi petunt
„acrius percunctentur, si fecerint illud quod dives quon-
„dam adolescens: qui omnia, quæ lege præcepta sunt, se
„implere jactabat, ad quem Dominus ait: Si vis perfectus
„esse vade & vende omnia quæ habes, & da pauperibus:
„& veni, sequere me, & habebis thesaurum in Cælo.”

Auctor Regulæ, qui vulgò *Magister* dicitur, quemque
non multo post tempora Gregorii M. vixisse credit Hugo
Menardus, qui & de ejus Regula dicere non dubitat: „Hæc
„regula magnâ cum simplicitate, fervore, & regularis ob-
„servantiæ curâ procedit.” Hic, inquam cum ostendit Re-
ligionem ingredienti convenire, ut ante omnia, rebus sæcu-
laribus se privet, mox recipi postulantem alloquens ait:
„Ideoque constituitur salubre consilium ut audias vocem
„Domini tibi dicentem: Vade, vende omnia, & da pauperi-
„bus, & veni, sequere me, Quam ergo si sequi vis vocem,
„vade & vende quæ habes, & omne pretium huc ante me
„defer, ut te præsentem à me pauperibus erogetur. Rationem
„deinde suggesti consili subjecti: Hanc ideo voluntatem
„Abbas ingredienti tribuit, ut non ab introeuntibus ju-
„dicetur, potius res hominum desiderare, quam animas.”

IV. Sed petet quis, num ergo Ingredientes Monasterium
ita res suas pauperibus dare debent, ut nunquam in favo-
rem Monasterii disponere possint? Nequaquam: nam S.
Benedictus in sua Regula expressis verbis recipiendo ad Re-
ligionem optionem dat, si quidem sit ætate major, ut res, si
quas habet, aut erogat pauperibus aut conferat Monaste-
rio.

Nec mirum, quia juxta mentem Patrum, qui res suas of-
ferunt Monasterio, eas etiam pauperibus tribuit: ut nimirum
vel pauperes de sæculo egressi, & nihil præter bonam vo-
luntatem afferentes, ex iis sustententur; aut certè per ipsos
Monasterii Præfectos pauperum usibus impendantur, juxta
naturam ac conditionem proventuum Monachalium; nec
aliâ intentione Monasteria sibi ab Ingredientibus oblata
recipere possunt. Unde citatus *Magister* postquam loco supra
allegato dixisset, Novitium si noluerit sua vendere & dare
pauperibus, posse ea Monasterio offerre, monendo adjungit:
„Jam de ipſis rebus Ingressi Abbas in sua potestate
„mutatis quidquid necessaria utilitati Monasterii abun-
„dare viderit, pro anima fratris ipsius propter præceptum
„supradictum sequendi Dominum per elemosinam di-
„strahat illâ re supervacua pretium ejus pauperibus tri-
„buat: ut quod ille imperitus frater non meruit facere,
„pro illo iste quasi doctus Magister valeat adimplere.”

Ad hæc *Magistri* verba reflectens Hugo Menardus:
„Notanda, inquit, hominis integritas, sinceritas, simul &
„charitas. Quam longè abest à quorumdam avaritia, aut
„curiositate, qui aut bona Novitiorum in arca recondunt,
„aut ea in sanis substructionum molibus erigendis similibus
„que vanitatibus impendunt, Christo in suis membris al-
„gente & esuriente.”

Nequaquam ergo Patrum Regulæ interdicit No-
vitio, aliquid Monasterio hæc intentione offerre; ne-
que illicitum Religiosis ea recipere, modò tamen ca-
veant.

VI. Primò, ne quem recipiant amore pecuniæ, ita
quòd